

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, Ulica 29. augusta č. 8-10, Bratislava, vo veci týkajúcej sa pobočky Bratislava, Záhradnícka č. 31, proti povinnému **K.K., s.r.o.**, ktorý naposledy mal sídlo v Bratislave, G.G., o **vymoženie 4 719,58 €**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 37 Er 1045/2007, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V z 11. decembra 2008 č.k. 37 Er 1045/2007-23 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2010 sp.zn. 20 CoE 198/2009, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 11. decembra 2008 č.k. 37 Er 1045/2007-23 vo výroku o trovách exekúcie a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2010 sp.zn. 20 CoE 198/2009 **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.

O d ō v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „exekučný súd“), po tom ako uznesením z 22. októbra 2007 č.k. 37 Er 1045/2007-17 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, uznesením z 11. decembra 2008 č.k. 37 Er 1045/2007-23 exekúciu zastavil a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnej exekútorke JUDr. A. D., so sídlom exekútorského úradu v B.B. (ďalej len „súdna exekútorka“) náhradu trov exekúcie v sume 1 471,-- Sk (48,82 €). Exekučný súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a o povinnosti oprávnenej nadradiť súdnej exekútorke nevyhnutné trovy exekúcie podľa 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Dospel k záveru, že súdnej exekútorke patrí odmena a náhrada hotových výdavkov iba v sume 1 471,-- Sk (48,82 €), a nie v sume 6 664,-- Sk (221,2 €) vyčíslenej ešte súdnym exekútorom JUDr. M. T. (ktorého nástupcom je súdna exekútorka JUDr. A. D.). Súdnej exekútorke nepriznal odmenu za 3 vyúčtované hodiny za úkony: žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, vydanie upovedomenia

o začatí exekúcie a príkazu na začatie exekúcie a za vydanie exekučného príkazu na postihnutie pohľadávky z účtov v bankách, vyúčtované podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení účinnom do 30. marca 2008 (ďalej len „vyhláška o odmenách exekútorov“), v sume 600,-- Sk, majúc za to, že sa tieto úkony odmeňujú paušálnou sumou vo výške 100,-- Sk (3,32 €) podľa § 15 ods. 1 vyhlášky o odmenách exekútorov, ktorú si exekútor tiež uplatnil. Priznanie odmeny za uvedené úkony exekučnej činnosti aj podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu a aj paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti považoval exekučný súd za duplicitné a z tohto dôvodu za ne priznal len paušálnu odmenu. Exekučný súd nepriznal súdnej exekútorke ani odmenu za doručenie príkazu na začatie exekúcie 12 bankám účtovanú v sume 1 200,-- Sk (39,83 €), majúc za to, že súdna exekútorka vykonala tieto úkony v rozpore s § 95 Exekučného poriadku. Vychádzal z toho, že súdna exekútorka doručovala príkazy na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky bankám bez toho, aby podľa § 34 ods. 5 Exekučného poriadku najprv zisťovala, či povinný má v konkrétnej banke vedený účet. Exekučný súd nepriznal súdnej exekútorke odmenu ani za doručenie exekučného príkazu 14 bankám účtovanú v sume 1 400,-- Sk (46,47 €), pretože podľa súdu súdna exekútorka vykonala tieto úkony v rozpore s § 96 ods. 1 Exekučného poriadku. Príkazy na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke totiž vydala ešte pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie povinnému. Súd napokon nepriznal súdnej exekútorke ani náhradu hotových výdavkov za pomerné náklady na mzdy zamestnancov vo výške 100,-- Sk (3,32 €), pomerné náklady na prevádzku úradu vo výške 800,-- Sk (26,55 €) a náklady na archiváciu spisu vo výške 200,-- Sk (6,64 €), pretože vznik týchto hotových výdavkov nemal za preukázaný. Súdnej exekútorke priznal daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) len vo výške 171,-- Sk (5,67 €), pretože mal za to, že súdny exekútor nevyšiel DPH v sume 1 064,-- Sk (35,32 €) v súlade s vyhláškou o odmenách exekútorov a § 196 Exekučného poriadku.

Proti uzneseniu exekučného súdu vo výroku o povinnosti oprávneného zaplatiť náhradu trov exekúcie v sume 1 471,-- Sk (48,82 €) podala súdna exekútorka odvolanie.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 18. februára 2010 sp.zn. 20 CoE 198/2009 uznesenie exekučného súdu v jeho napadnutej časti potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutej časti rozhodnutia exekučného súdu a poukázal na závery rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 M Cdo 7/2006 a 2 Cdo 48/2008.

Proti uzneseniam exekučného súdu (vo výroku o trovách exekúcie) a odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolateľ“) mimoriadne dovolanie. Uviedol, že tak robí na podnet súdnej exekútorky, pretože napadnutými rozhodnutiami bol porušený zákon, pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov tejto účastníčky konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Navrhol napadnuté uznesenia (uznesenie exekučného súdu vo výroku, ktorým súd bolo rozhodnuté o trovách exekúcie) zrušiť a vec vrátiť exekučnému súdu na ďalšie konanie. Mimoriadny opravný prostriedok odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že súdy vec nesprávne posúdili po právnej stránke. Na odôvodnenie mimoriadneho dovolania uviedol, že súdy sa neriadili dôsledne ustanoveniami § 1, § 2 a § 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), § 47 ods. 1, 2, § 49 ods. 1, 2, § 52, § 95, § 96, § 196, § 200 ods. 1, § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, § 2, § 3, § 14, § 15, § 22 ods. 1, § 25 vyhlášky o odmenách exekútorov a § 2 ods. 1 písm. b/, § 3 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. d/ a § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“). Dovolateľ na odôvodnenie mimoriadneho dovolania, členiac svoje dôvody podľa toho, ako súdy rozhodli o jednotlivých odmenách a náhradách uplatnených súdnou exekútkou, uviedol:

„I. V ustanovení § 14 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. je jednoznačne určené, že ak súd exekúciu zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje jednak podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu a jednak aj paušálnou sumou za jednotlivé úkony.

Vyhláška teda žiadnym spôsobom súdneho exekútora neobmedzuje, že by si trovy konania mohol uplatniť len podľa písm. a) alebo podľa písm. b). Rozdiel je iba v tom, že pri odmene vyúčtovanej podľa počtu hodín, základná hodinová sadzba je podľa § 14 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. 200,-- Sk za každú aj začatú hodinu (t. č. ekvivalent v eurách) a pri odmene podľa počtu úkonov paušálna suma je podľa § 14 ods. 3 vyhlášky 100,-- Sk za každý jednotlivý úkon, pričom úkony, ktoré sa odmeňujú paušálnou sumou sú taxatívne určené v § 15 ods. 1 vyhlášky.

Ak by zákonodarca mal v úmysle vylúčiť určenie odmeny súčasne podľa § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 288/1995 Z. z., nebola by medzi týmito písmenami v ustanovení vyhlášky čiarka, ale bola by tam spojka "alebo". V tomto smere si preto dovoľujem polemizovať s právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007, na ktorý poukázal Krajský súd v Bratislave v uznesení z 18. februára 2010.

Súdny exekútor si dňa 12. júla 2007 vyúčtoval odmenu za výkon exekučnej činnosti aj

podľa počtu hodín, aj za jednotlivé úkony.

Odmenu podľa počtu hodín si vyúčtoval za 5 začatých hodín po 200,-- Sk (spolu 1 000,-- Sk).

Súdny exekútor je podľa § 14 ods. 2 druhej vety vyhlášky č. 288/1995 Z. z. povinný vyhotoviť časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Z paragrafového znenia tohto ustanovenia v spojení s § 14 ods. 1 písm. a) možno vyvodiť, že sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti je prípustné a odmena sa následne určuje podľa tohto súčtu.

Súdy podľa odôvodnenia ich rozhodnutí priznali súdnej exekútorke odmenu za výkon exekučnej činnosti podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky za 2 hodiny vynaložené na exekúciu. Za 3 vyúčtované hodiny (3 úkony, každý v jednej samostatnej hodine) s poukazom na § 15 ods. 1 odmenu nepriznali.

Odmena nebola priznaná okrem iného za čas potrebný na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie a príkazu na začatie exekúcie a na vydanie exekučného príkazu na postihnutie pohľadávky z účtov v bankách. Podotýkam, že tieto úkony nie sú totožné s úkonmi, ktoré sú uvedené v § 15 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. pod písmenami a) až e). V danom prípade nešlo o duplicitné uplatnenie si odmeny.

Určenie odmeny v tejto časti vo výške len 400,-- Sk preto považujem za nesprávne. Pri určení odmeny podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 288/1995 Z. z. je rozhodujúce časové hľadisko jednotlivých úkonov, t. j. čas reálne potrebný na ich vykonanie. S týmto sa súdy dôsledne nevysporiadali a priznanie odmeny v uvedenej výške nezodpovedá ust. § 14 ods. 1 písm. a) a § 14 ods. 2 druhá veta vyhlášky č. 288/1995 Z. z.

II. Súdy ďalej nepriznali súdnej exekútorke odmenu za doručenie príkazu na začatie exekúcie 12 bankám v sume 1 200,-- Sk. Túto odmenu si súdny exekútor uplatnil podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 288/1995 Z. z. (12 x 100,- Sk za každý úkon).

Podľa súdov dôvodom na nepriznanie uvedenej odmeny bolo nedodržanie ustanovenia § 34 ods. 5 Exekučného poriadku a to, že súdny exekútor vykonal tieto úkony v rozpore s § 95 Exekučného poriadku.

Banky sú podľa § 34 ods. 5 Exekučného poriadku povinné oznámiť exekútorovi na jeho písomnú žiadosť čísla bankových účtov, ich vlastníkov, stavy účtov a ich zmeny.

Zákon neurčuje náležitosti listiny, ktorou súdny exekútor môže zisťovať majetok povinného. Jednou zo zásad exekučného konania je aj zásada hospodárnosti. V prípade, že súdny exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie aj inej banke, nie len konkrétnej banke, ktorá vedie účet povinného, postup súdneho exekútora možno považovať za zisťovanie účtu povinného, resp. za ďalšie zisťovanie majetku povinného podľa § 15 ods. 1 písm. i) aj) vyhlášky č. 288/1995 Z. z., za ktoré úkony patrí súdnemu exekútorovi paušálna odmena

100,-- Sk za každý úkon.

Súdny exekútor je zo zákona povinný zisťovať majetok povinného. Tieto úkony preto rozhodne nie je možné považovať za neučelné.

Tým, že sa súdy vôbec nezaoberali tým, či doručenie príkazu na začatie exekúcie viacerým bankám nemôže byť posúdené aj ako iný úkon, než úkon podľa § 15 ods. 1 písm. b) vyhlášky, vec aj v tejto časti nesprávne právne posúdili.

Za každé zisťovanie účtu povinného a za každé ďalšie zisťovanie majetku povinného patrí súdnemu exekútorovi odmena vo výške 100,-- Sk (t.č. ekvivalent v eurách). Nepriznanie odmeny súdnemu exekútorovi z uvedených dôvodov aj v tejto časti považujem za nezákonné, pričom súdy sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadali s tým, akým spôsobom bol vyššie uvedeným postupom porušený § 95 Exekučného poriadku, resp. ktoré jeho konkrétne ustanovenie.

III. Súdy nepriznali súdnej exekútorke ani odmenu za doručenie exekučného príkazu 14 bankám vo výške 1 400,-- Sk (14 x 100,-- Sk za každý úkon).

Dôvodom na nepriznanie odmeny mala byť skutočnosť, že príkazy na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke boli exekútorom vydané pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie povinnému a tento postup súdy vyhodnotili ako rozporný s § 96 ods. 1 Exekučného poriadku.

Z exekučného spisu súdneho exekútora je zrejmé, že súdny exekútor vydal exekučné príkazy, ktoré boli doručené jednotlivým bankám, dňa 4. júna 2007.

Upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 171/07-9 súdny exekútor zaslal povinnému dňa 12. apríla 2007 do vlastných rúk na adresu Gogol'ova 18, Bratislava. Zásielka bola vrátená súdnemu exekútorovi ako nedoručená dňa 10. mája 2007 s tým, že povinný si ju nevyzdvihol v odbernej lehote (16. apríla 2007 bola zásielka uložená na pošte).

Podľa § 49 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku v tomto prípade nastala dňa 14. mája 2007 fikcia doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému. Náhradné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému je podľa § 49 ods. 1 Exekučného poriadku vylúčené, len ak ide o fyzickú osobu, čo súdy zrejme prehliadli.

Doručovanie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému súdy nesprávne vyhodnotili, preto aj v tejto časti namietam právne posúdenie veci súdmi.

IV. Napokon súdy súdnej exekútorke nepriznali ani náhradu hotových výdavkov za pomerné náklady a mzdy zamestnancov vo výške 100,-- Sk, pomerné náklady na prevádzku úradu vo výške 800,-- Sk a náklady na archiváciu spisu vo výške 200,-- Sk. Vznik týchto hotových výdavkov súdy nemali za preukázaný.

Súdy súdnej exekútorke priznali náhradu hotových výdavkov 400,-- Sk, ale nepriznali jej DPH vo výške 19 % z tejto sumy.

V tejto časti súdy dôvodili tým, že ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 196 Exekučného poriadku sa o DPH zvyšuje iba jeho odmena, ale nie náhrada hotových výdavkov.

Takýto výklad ustanovenia § 196 Exekučného poriadku je značne reštriktívny a nie je v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 31/04 zo 17. decembra 2004 a s ustanovením § 22 ods. 1 zákona o DPH.

Hotové výdavky exekútora sú odplatom za služby poskytnuté exekútorovi, ktoré exekútor ďalej využíva na poskytnutie konečnej služby oprávnenému. Základ dane z pridanej hodnoty preto tvorí odmena exekútora a aj súvisiace náklady - hotové výdavky, účelne vynaložené v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti.

Exekútor, ktorý je platiteľom DPH, musí do základu dane pripočítať aj tieto súvisiace náklady, ktoré sú jeho príjmom a v zmysle zákona o DPH predstavujú predmet dane zdaniteľnej osoby (dodanie služby). Z takto určeného základu dane exekútor potom odvádza daň z pridanej hodnoty. V prípade, že by mu bola, podľa výkladu súdov, priznaná daň len z odmeny exekútora, daň, ktorú má exekútor sám odvieť by takto bola vyššia ako daň exekútorovi priznaná, a ktorú by potom odviedol na úkor zákonom stanovenej a priznanej náhrady hotových výdavkov. Z tohto dôvodu patrí exekútorovi DPH 19 % aj z náhrady hotových výdavkov.“

Oprávnená navrhla mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov „potvrdiť“, pretože sú správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže týmto opravným prostriedkom sú napadnuté uznesenia súdov (§ 243a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je sčasti dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O.s.p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1,

druhá veta O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Plniac si vyššie uvedené povinnosti dovolací súd sa preto predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v tejto právnej veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd nezistil, že by konanie v preskúmvanej právnej veci bolo takou vadou postihnuté; takouto vadou konania napokon neodôvodňuje svoj mimoriadny opravný prostriedok ani dovolateľ.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1, druhá veta O.s.p., bez ohľadu na to, či dovolateľ odôvodnil svoje mimoriadne dovolanie dovolacím dôvodom aj podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd rovnako skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O vadu tejto povahy ide okrem iného tiež vtedy, keď súd skutkové závery, z ktorých vyvodil svoje právne závery, založil na výsledkoch dokazovania, ktoré nebolo vykonané v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi spôsob vykonania dokazovania určitým dôkazným prostriedkom alebo že jeho skutkové závery sú v rozpore s tým, čo vyšlo za konania najavo. V dovolacom konaní nevyšli najavo ani vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vytýka napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora (i dovolania účastníka) odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ dôvodne vytýka exekučnému a odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci, nie však v celom rozsahu dôvodov mimoriadneho dovolania, ale len v otázke odmeny súdnej exekútky za doručenie

exekučného príkazu bankám (ktorú súdy nepriznali vychádzajúc z toho, že príkazy na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke boli exekútorom vydané pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie povinnému, teda v rozpore s § 96 ods. 1 Exekučného poriadku) a v otázke zvýšenia odmeny súdnej exekútorke o DPH [ktorú súdy priznali iba z odmeny 900,-- Sk (29,87 €), nie však aj z náhrady hotových výdavkov].

Podľa obsahu exekučného spisu sp.zn. EX 171/07 upovedomenie o začatí exekúcie súdny exekútor zaslal povinnému dňa 12. apríla 2007 na adresu G., ktorá adresa bola do 4. júna 2007 uvedená v obchodnom registri ako adresa jeho sídla. Zásielka bola vrátená súdnemu exekútorovi ako nedoručená dňa 7. mája 2007 s tým, že povinný si ju nevyzdvihol v odbernej lehote.

Podľa § 49 ods. 2, druhá veta Exekučného poriadku, ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je exekútorovi známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky exekútorovi za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Vyššie uvedené nasvedčuje tomu, že pri doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie povinnému nastala fikcia doručenia v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2, druhá veta Exekučného poriadku uplynutím tretieho dňa od vrátenia nedoručenej zásielky exekútorovi, teda dňa 10. mája 2007.

Z exekučného spisu súdneho exekútora tiež vyplýva, že súdny exekútor exekučné príkazy na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke vydal dňa 4. júna 2007 a tieto boli doručené jednotlivým bankám v dňoch 6. júna, resp. 7. júna 2007, teda po tom, ako povinnému bolo „doručené“ upovedomenie o začatí exekúcie.

Pokiaľ teda exekučný súd nepriznal súdnej exekútorke odmenu za doručenie exekučných príkazov bankám z dôvodu, že príkazy boli vydané pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie povinnému, pochybil, ktoré jeho pochybenie neodstránil ani odvolací súd.

Dovolaateľ preto opodstatnene vytýka exekučnému a odvolaciemu súdu nesprávne posúdenie otázky času náhradného doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému,

na ktoré chybné posúdenie potom nadväzuje posúdenie otázky odmeny súdneho exekútora za úkon spočívajúci v doručení exekučného príkazu bankám.

Exekučný súd a odvolací súd pochybili aj pri rozhodovaní o zvýšení odmeny súdnej exekútorke o DPH.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia exekučného súdu vyplýva, že súd priznal súdnej exekútorke DPH vo výške 171,-- Sk (5,67 €) iba z odmeny priznanej v sume 900,-- Sk (29,87 €), nie však aj z náhrady hotových výdavkov [priznaných v sume 400,-- Sk (13,27 €)].

Dovolací súd má za to, že dovolateľ dôvodne vytýka exekučnému súdu a odvolaciemu súdu, že ich postup a rozhodnutie o tejto otázke nie je správne, pretože základ DPH majú správne tvoriť okrem odmeny súdneho exekútora aj súvisiace náklady - hotové výdavky, účelne vynaložené v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. II. ÚS 31/04 zo 17. decembra 2004, závery ktorého sa napokon premietli aj do novely ustanovenia § 196 Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 348/2011 Z.z.).

Dovolací súd však nepovažuje za opodstatnené ďalšie námietky dovolateľa uvedené v jeho mimoriadnom opravnom prostriedku, pretože má za to, že rozhodnutia exekučného súdu a odvolacieho súdu o ďalšej odmene súdnej exekútorke podľa ustanovení § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky o odmenách exekútorov a o náhradách hotových výdavkov sú správne a v podrobnostiach preto na ich odôvodnenie odkazuje. K týmto záverom, reagujúc na argumentáciu dovolateľa, že vyhláška o odmenách exekútorov „súdneho exekútora neobmedzuje, že by si trovy konania mohol uplatniť len podľa písm. a/ alebo podľa písm. b/“, dovolací iba stručne dodáva, že súdy ani nevyhlásili určenie odmeny podľa § 14 ods. 1 písm. a / a b/ vyhlášky o odmenách exekútorov popri sebe; odmenu priznali aj podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu (v rozsahu 2 hodín) a aj paušálnou sumou za 4 úkony exekučnej činnosti. Pokiaľ nepriznali odmenu za ďalšie tri súdnu exekútorke účtované hodiny, rozhodli správne. Z účelu úpravy odmeňovania súdneho exekútora podľa § 14 ods. 1 vyhlášky o odmenách exekútorov pri zastavení exekúcie vyplýva, že popri sebe sa nemôžu priznať odmeny podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu a aj za jednotlivé úkony exekučnej činnosti, ktoré majú totožnú náplň. Dovolací súd považuje v tomto smere za nenáležitú „polemiku“ dovolateľa so závermi prijatými v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007.

Dovolací súd považuje za správne aj rozhodnutia súdov o nepriznaní odmeny za úkony exekučnej činnosti spočívajúce v doručení príkazu na začatie exekúcie 12 bankám z dôvodu, že tieto exekútor doručoval bankám bez toho, aby najskôr postupom podľa § 34 ods. 5 Exekučného poriadku zistil, v ktorej konkrétnej banke má povinný účet (nepriznanie odmeny za doručenie exekučného príkazu 14 bankám súdy odôvodnili inak, z dôvodu ich skoršieho doručenia než bolo povinnému riadne doručené upovedomenie o začatí exekúcie, ku ktorému odôvodneniu dovolací súd zaujal záver vyššie).

Dovolací súd naostatok považuje za správne aj rozhodnutia súdov, pokiaľ z dôvodu ich nepreukázania nepriznali súdnej exekútorke náhradu hotových výdavkov uplatňovaných z titulu pomerných nákladov na mzdy zamestnancov, pomerných nákladov na prevádzku úradu a nákladov na archiváciu spisu.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods.1, 2 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Zrušil aj uznesenie exekučného súdu, pretože pri posúdení otázky náhrady trov exekúcie má rovnaké vady, pre ktoré sa zrušilo uznesenie odvolacieho súdu, a vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová